

DRECEERA

CEC
III

BUTLLETI DE
LA COLLA

EXCURSIONISTA CASSANENCA

APARTAT DE CORREUS 74
17244 CASSA DE LA SELVA

ABRIL 1999 • Núm. 41 • Adherida a la Federació d'Entitats Exc. de Catalunya

- * El Pessebre a Montserrat
- * Cursa d'esquí de muntanya a la Vall Fosca
- * Ruta per l'Alta Garrotxa
- * Colònies infantils de Setmana Santa
- * 24 hores d'escalada a Solius
- * Entrevista a Francesc Guillamon
- * Consells, propostes i tota l'actualitat

ÍNDIX

	<i>Plana</i>		
Editorial	2	La proposta	
Actualitat	3	Al Bassegoda	24
El pessebre a Montserrat	4	Què cal fer?	
Sant Vicenç	5	La farmaciola	25
Escalada		Cites del Puig d'Arques	26-27
24 hores a Solius	6-7	Agenda	28
Entrevista a Francesc Guillamon	8-11		
Ascensió al Gra de Fajol Petit	12		
Cursa d'equí de muntanya a la Vall Fosca	13-14		
Secció Jove			
Al Puigsacalm pels ganxos	15		
Ruta per l'Alta Garrotxa	16-19		
Secció Infantil			
Excursió en BTT	20		
Colònies de Setmana Santa	21-23		

EDITA

DRECERA
Colla Excursionista Cassanenca
Carrer dels Dolors, 12 - Apartat de Correus 74
17244 Cassà de la Selva
Tel. 972 46 36 25

EXEMPLAR GRATUÏT PER ALS SOCIS

IMPRIMEIX: DUCFORM, S.A - Cassà

EDITORIAL

Una vegada més en aquesta època de l'any estem programant les activitats per al proper estiu. Constitueixen el bloc més gran d'activitats relacionades amb la muntanya que preparem al llarg de l'any, sense que per això es desmereixin cap de les altres que es fan la resta de l'any.

Aquesta programació estival des de "la Colla" ens la plantejarem com una mica més que unes activitats de lleure. Volem que siguin unes estades de convivència, de relació i d'aprenentatge. Aprendre a estar a la natura, aprendre a anar a muntanya.

Com tot aprenentatge, requereix un esforç. Serà un esforç físic, un esforç a superar les incomoditats, un esforç de relació i de coneixement d'un mateix. Aprendre com actuar en les situacions adverses. Conèixer les dificultats a vèncer. Penso que a les entitats excursionistes ens toca oferir la possibilitat d'aprendre a estimar la muntanya i moure-s'hi amb confiança, seguretat, coneixement i prudència.

Els esports que es practiquen a muntanya tenen molt poca difusió en els mitjans de comunicació, i massa sovint encara només se'n parla per motius desafortunats. Com que darrerament "la Colla" n'ha estat víctima, des d'aquestes ratlles vull ratificar el meu suport a l'actuació de l'equip responsable de l'activitat. En tot moment van fer les coses amb calma i sentit comú, en una situació que es dona sovint a muntanya. Els centres excursionistes assumim que ens movem en un àmbit que comporta un cert risc, i que per tant cal actuar amb prudència, prudència que transmetem a les futures generacions de muntanyencs. En les esmentades activitats de formació. Vivim en una societat mediatitzada pels mitjans d'informació en què la realitat es veu sovint deformada, per error, per exageracions sensacionalistes o per omissions d'aspectes importants que "no són notícia". Benaurat serà el dia que es parli de les activitats que es fan als centres excursionistes pel coneixement de la muntanya.

DOLORS RUBIROLA i SITJAS

ACTUALITAT DE LA COLLA

NOVA QUOTA DE SOCI PER AL 1999

En l'Assemblea del passat 19 d'octubre es va aprovar un augment de 200 pessetes en la quota de soci. D'aquesta manera el preu actual és:

- Infantil (menys de 14 anys): 1700 pts. / 10,21 euros
- Juvenil (de 14 a 17 anys): 2200 pts. / 13,22 euros
- Adult (més de 17 anys): 2700 pts. / 16,22 euros

SUBSCRIPCIÓ A UNA NOVA REVISTA

Qui ho desitgi ja pot passar pel local a consultar la nova revista a la qual s'ha subscrit la Colla Excursionista. Es tracta de la revista *El mundo de los Pirineos*, de recent aparició. Aquesta publicació no és estrictament esportiva com ho poden ser *Desnivel* o *Extrem*. També s'hi poden trobar articles i reportatges culturals, gastronòmics i relatius a la flora i la fauna del Pirineu. Tampoc no hi falten les propostes de rutes (a peu, a cavall, amb esquís...), una detallada agenda d'activitats i, fins i tot, una botiga on comprar-hi diferents articles.

Recordem que, a més de les ja esmentades, també disposem d'altres revistes i butlletins: *Bike*, *Muntanya*, *Vèrtex*, *A l'abast*, *FEDME* així com nombrosos butlletins d'altres entitats excursionistes.

El fons bibliogràfic de la Colla es completa amb llibres diversos (guies de muntanya, de Catalunya, novel·les) i mapes.

Tot aquest fons està a la vostra disposició al local de la Colla i en qualsevol moment el podeu venir a demanar en préstec.

QUINA DE NADAL

Com vam esmentar en el número anterior La Colla es va encarregar de l'organització de les Quines de Nadal conjuntament amb la Junta del Centre Recreatiu. L'èxit va ser molt gran (gairebé hi va haver ple els quatre dies) i l'experiència ha estat valorada com a molt positiva. Les sessions es van realitzar amb fluïdesa i sense grans entrebancs, malgrat la inexperiència dels membres de La Colla en aquest tipus d'activitat. La quantitat de diners recaptats va ser força alta. En total es van aconseguir 240.000 pessetes netes, la meitat de les quals seran destinades als damnificats per l'huracà Mitch.

ESQUIADES DE L'HIVERN DEL 99

El passat diumenge 7 de febrer una setentena de membres de La Colla es desplaçaren fins a l'estació d'esquí de La Molina. Els nens de la secció infantil anaren acompanyats de monitors i durant tot el dia jugaren a la neu amb els trineus. Els més grans optaren per calçar-se els esquís i baixar muntanya avall.

Durant el mes de febrer es feu una segona esquuada, al cap de setmana del 20 i 21. El dissabte s'escollí l'estació d'esquí de La Molina. El diumenge ens desplaçarem fins a la veïna Masella. La pernoctació fou a l'alberg Verge de les Neus de La Molina, pròxim a ambdues estacions. Trenta-sis persones participaren en aquesta activitat.

XERRADA DE XAVIER GRASSET

El passat dia 1 de març el conegut periodista Xavier Grasset oferí una xerrada als nois de l'Institut com a pròleg de la Festa Literària. En la seva intervenció el presentador del programa de Catalunya Ràdio "El món s'acaba" i membre del Terrat exposà les seves vivències personals en el món del periodisme. Grasset va parlar dels tres grans mitjans de comunicació (Premsa, Ràdio i Televisió) i va fer un repàs anecdòtic d'algunes "pífies" que s'hi han donat. També va explicar els seus inicis com a periodista seriós a Madrid, on hi treballà durant set anys. Se'n tornà a Barcelona i entrà a la productora del Terrat encetant així una nova etapa dins el món de l'humor. Per acabar, Grasset es mostrà partidari de la premsa comarcal, en la qual s'hi inicià i on encara hi col·labora.

NOU CLUB CICLISTA A CASSÀ

Un grup d'aficionats a la B.T.T. ha format el primer club ciclista del nostre poble. La nova entitat, que s'ha presentat aquest hivern amb el nom de Club Ciclista Cassanenc, té l'objectiu d'organitzar sortides regulars els caps de setmana pels entorns de Cassà. Des de la Colla els desitgem molta sort en aquest projecte.

CASAMENT A LA COLLA

El passat 27 de febrer la Pilar Fontàs i en David Oliveras es van casar a l'Església de Cassà. La Pilar ha estat secretària del local i membre de la Junta des de l'any 1992. De viatge van anar a Nova York i a fer un creuer pel Carib. Els desitgem moltes felicitats!!

CONNEXIÓ A INTERNET

Des de la Colla no volem quedar despenjats de les noves tecnologies i per això hem instal·lat Internet a l'ordinador de secretaria. La connexió s'ha fet amb l'ajut de Suport Associatiu, que ens ha facilitat de manera gratuïta la quota de connexió i el mòdem.

Creiem que aquesta eina ens pot ajudar en l'elaboració de les diferents activitats que realitzem des de la Colla perquè ens permetrà cercar tot tipus d'informació: sobre cases de colònies, refugis, activitats d'altres grups excursionistes, competicions...

EL PESSEBRE A MONTSERRAT

Davant de la proximitat de les festes nadalenques la Colla va tornar a celebrar una activitat que ja ha esdevingut tota una tradició: la de desar el pessebre en algun pic emblemàtic de Catalunya.

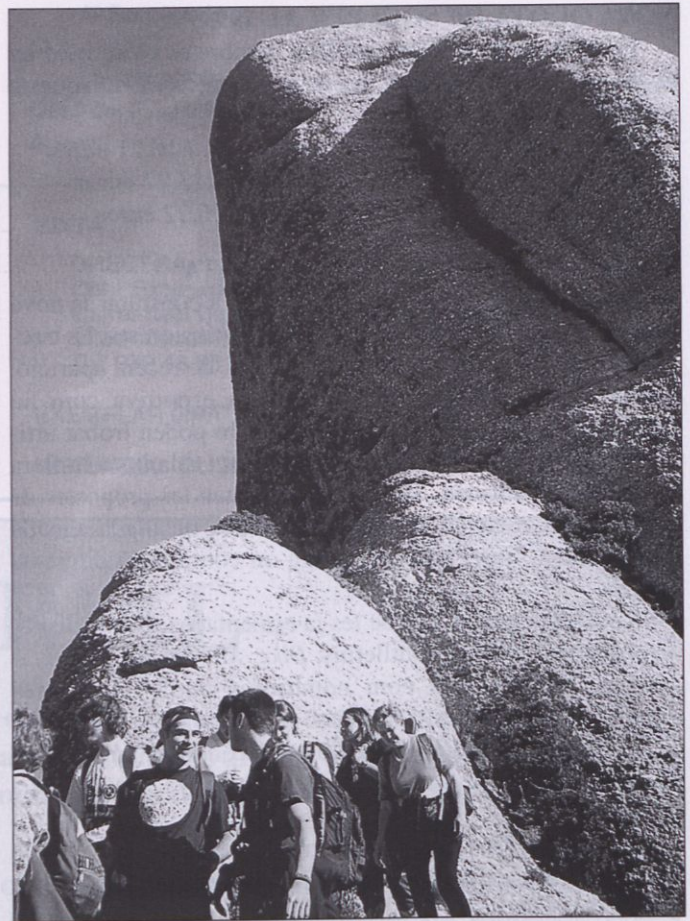
Aquest any va tocar el torn a Sant Jeroni que, amb 1236 metres, és el punt més alt de la muntanya de Montserrat.

Així doncs, el matí del 13 de desembre 55 excursionistes ens dirigíem a Montserrat amb la voluntat de deixar-nos seduir pels inenarrables paratges de la muntanya màgica.

A quarts de deu del matí partíem del Monestir cap al Pas del Francès, que giravoltava per la base d'algunes de les punxes de Montserrat. De bon principi el pendent era força elevat. A les 10 del matí les campanes del Monestir van començar a ressonar per entre tots els fabulosos racons que dibuixen i tracen les gegantines roques de Montserrat. El so de les campanes tan aviat es sentia del davant com del darrera i acabava encobrint-te i envoltant-te, provocant una estranya sensació.

Segurament això es el que els va passar als soldats francesos que, després de sentir un gran tarrabastall de timbals, fugiren esperitats pensant que un nombrós exèrcit els esperava. Però, en realitat, només era un noi espavilat, anomenat el Timbaler del Bruc, que aprofitant aquesta qualitat de la muntanya començà a tocar amb gran ímpetu el seu timbal. Un cop superat el desnivell del Pas del Francès creuàrem el Pla dels Ocells, des d'on ja es divisava, a la llunyania, una bona panoràmica del Pic de Sant Jeroni. Abans, però, ens vam acostar fins al peu del monumental Cavall Bernat, una roca d'una alçada i volum esferèrics, totalment aclaparador. Igual d'espectacular era la Paret dels Diables, al costat del Cavall Bernat. Només atensar-s'hi per veure'n l'alçada ja provocava esgarriances.

Després d'un petita badada (vam prendre el camí equivocat) arribàrem a l'Ermita de Sant Jeroni. Deu minuts més i assolíem el Pic, que estava absolutament massificat. El dia

L'imponent Cavall Bernat.

Un cop arribats al Monestir el grup es dispersà. Uns quants anaren a visitar la Moreneta, d'altres desitjaven prendre un cafè i alguns optaren per comprar mató i coques de Montserrat.

Davant d'això un s'adona de la gran diversitat d'interessos que per tots tenia aquesta excursió. Uns venien empesos per un sentiment religiós accentuat pel Nadal que s'acostava. D'altres venien merament per gaudir del paisatge. I fins i tot n'hi havia que el seu principal interès era el d'observar detingudament les vies d'escalada que qui sap si més endavant intentaríem.

I dins d'aquest mosaic de persones i d'interessos tothom hi era acceptat. Potser aquesta és una de les grandeses de La Colla. Tothom hi té cabuda, pensi el que pensi, perquè totes les opinions hi són respectades. Això fa que en sortides d'aquestes característiques es convisqui de manera exemplar deixant de banda ideologies i morals.

Per tots aquests motius la Colla ha esdevingut una entitat del tot oberta a la gent del poble com ho demostra la gran diversitat de persones que la conformen.

TEXT I FOTOS: Marc Salgas

Tot el grup a dalt de Sant Jeroni.

era esplèndid i gaudíem d'una vista immillorable. Vam col·locar el pessebre en un lloc digne i emprenguérem la marxa altra vegada.

SANT VICENÇ 1999. VINTÈ ANIVERSARI

Com aquell que res i ja han passat dues dècades d'ençà que vam intentar fer renèixer la perduda festa de Sant Vicenç. I vam reeixir, no pas tant per mèrit nostre com per l'interès demostrat pels cassanencs. De poc hagués servit la nostra petita tasca sense la concurrència de la gent. Això, i el

Una vista general de l'ermita de Sant Vicenç.

*Una imatge de l'interior de l'ermita.
Més d'un s'hi acostà per tocar la campana.*

fet de què altres festes de caire semblant s'hagin anat recuperant amb èxit, ve a demostrar que tots plegats estem una mica tips d'influències foranes; que malgrat haver abandonat costums molt arrelats, al capdavall, com que s'adiuen amb el nostre tarannà, hi tornem.

Un dia radiant de sol ens va rescabalar del fred del passat any - i els que ens hi aplegàvem, molt nombrosos, gaudírem de valent dels diversos actes als que el dringar de la campana estrenada ara fa una any posà un alegre contrapunt.

I, havent dinat, el cafè concert. La tarda, curta de per si, se'ns feu més curta encara. Quan hom s'ho passa bé, el temps vola. El capvespre arribà i en tornar cap a casa tenim ocasió de pensar el poc que costa de gaudir de les coses senzilles com ara la festa de Sant Vicenç. Sense grans aparells ni despeses. Tal com raja!

TEXT: Carles Malagrida

FOTOS: Quim Carreras i Jordi Puig

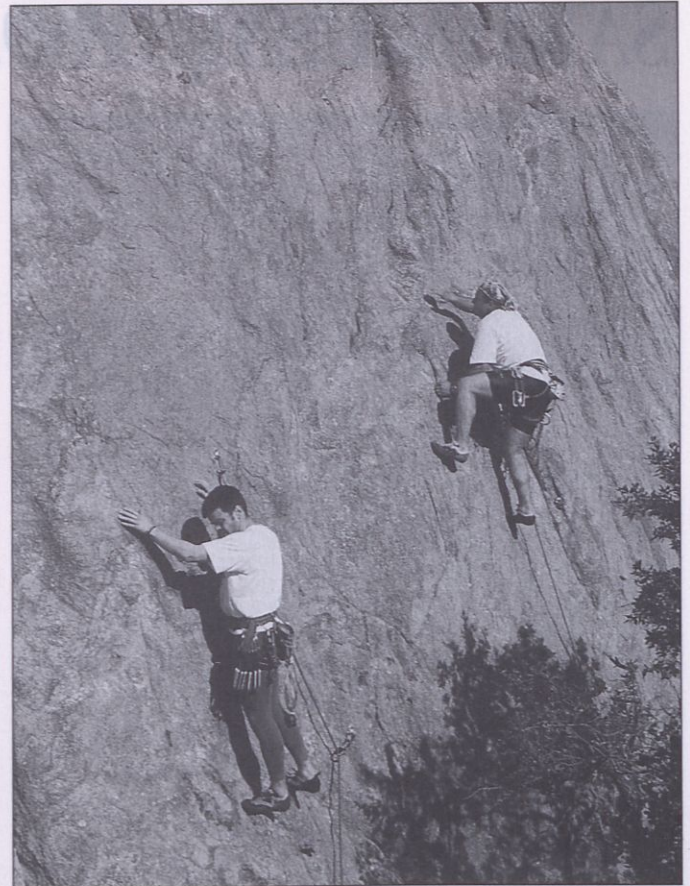

*Com es pot veure el concurs d'allioli
va atraure molta gent.*

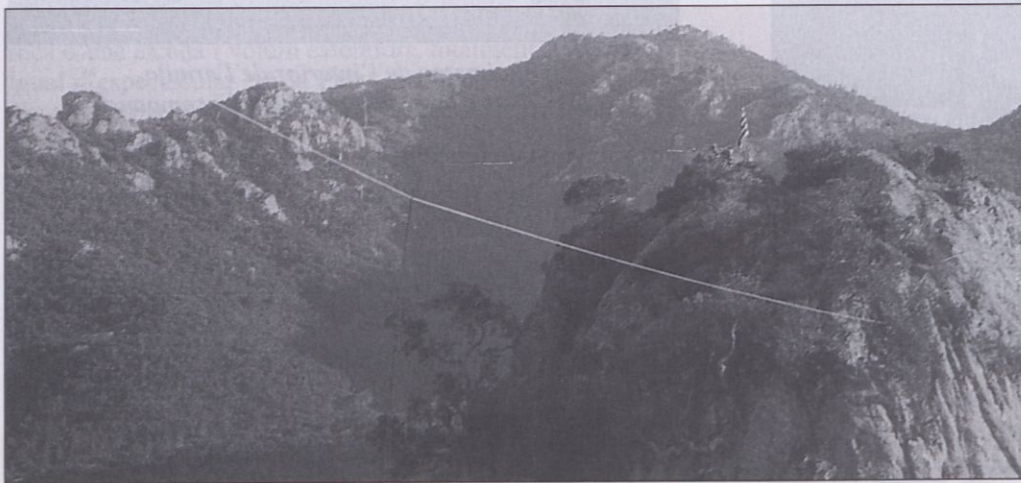
24 HORES D'ESCALADA A SOLIUS

La Colla va organitzar per segon any un dia sencer d'escalada en roca. L'activitat va començar a Solius el dissabte 20 de març a les 10 del matí i va durar fins a les 10 del matí de l'endemà. Durant aquestes 24 hores més de 50 persones es van acostar fins a les agulles de Rocaponça desafiant-ne l'alçada i el pendent. A la nit l'assistència va minvar i només una quinzena d'escaladors s'hi quedaren a dormir. De bon matí del dissabte es muntà una tirolina que els més atrevits gosaren remuntar amb la força dels braços. Cert personatge s'hi va quedar penjat més de tres quarts d'hora perquè no arribava a agafar-se a la corda i no podia avançar. Finalment hagué d'improvisar un ràpel amb una corda que li facilitaren. El temps va ser esplèndid durant tota la jornada i permeté que cadascú realitzés les escalades pròpies del seu nivell. Fins les pròximes 24 hores!

FOTOS: Marc Mestres
Marc Salgas

*A dalt en Marc i en Jordi
barallant-se amb
un cinquè-superior.*

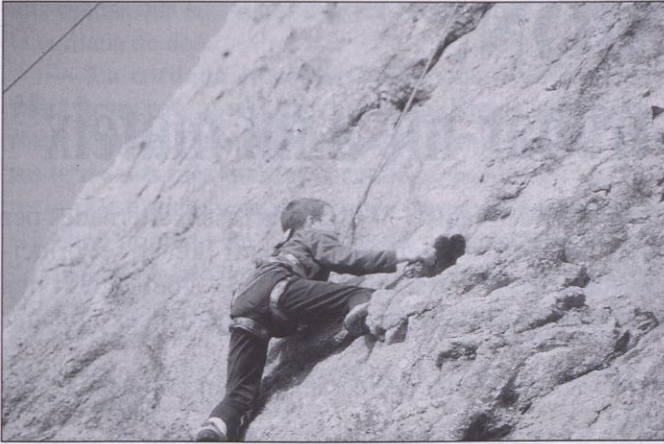
*A l'esquerra la tirolina que
vam muntar a Rocaponça.*

Olivera
FOTÒGRAF

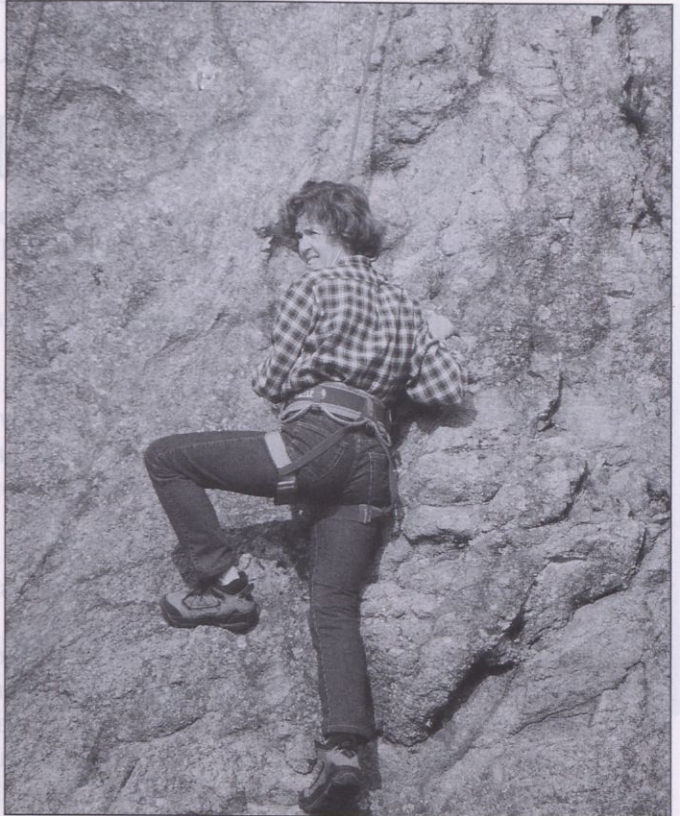
L'altra visió
del vostre
reportatge

Barruqueres 31, 17244 Cassà de la Selva (Girona) Tel. 972 46 18 76

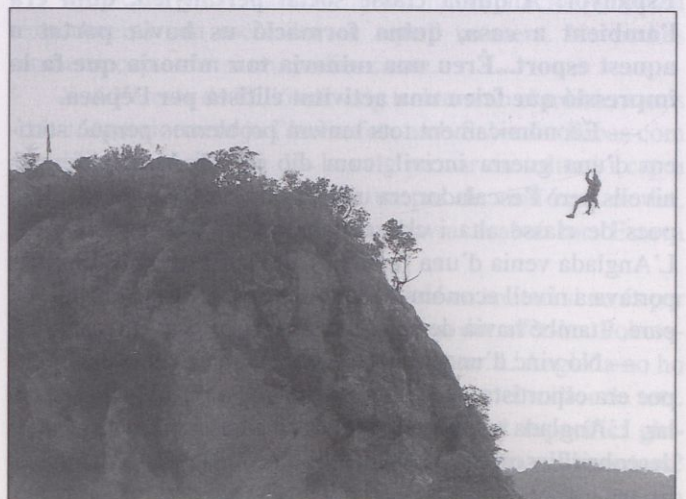

*Mare i fill a la dreta i a dalt escalant a la Plaça.
Per fi veiem a la "presi" escalant!*

Diferents moments de les 24 hores a Solius.

GUILLAMON:

“L’escalada m’ha servit per trobar-me a mi mateix”

Sobte que dues activitats tan diferents i llunyanes com ho són la feina de pianista i l’escalada fossin alternades per un dels grans escaladors del nostre país, Francesc Guillamon. Són dues activitats en què les mans prenen el principal protagonisme, però d’una manera molt diferent. En la de pianista es requereixen unes mans fines i delicades i uns dits amb tacte suau. En la d’escalador són necessàries unes mans fortes i potents, amb uns dits preparats per aguantar el pes d’una persona.

Malgrat que semblin dues activitats contradictòries Guillamon les combinava perfectament i un cop acabats els “bolos” amb l’orquestra pujava a la “moto” i se n’anava a escalar.

Aquest és un dels aspectes del peculiar perfil de Francesc Guillamon, que el dia 12 de març ens oferí l’audiovisual “Deu anys de cara a la paret”. Abans de la projecció concedí una entrevista al Dreuera, reproduïda més avall, on analitza el que ha estat la seva vida com a escalador.

Aquest senyor de tracte agradable i elegant sentit de l’humor (potser influenciat pel caràcter anglosaxó del seu cosí i company de cordada, Joan Manuel Anglada) feu passar una interessant i divertida estona als assistents a l’audiovisual.

Guillamon relatà els seus inicis d’escalador a Montserrat i l’evolució de la cordada Anglada-Guillamon, fins a convertir-se, amb el seu cosí, en un alpinista de ressò internacional. Fou un relat amè i divertit centrat, sobretot, en les múltiples anècdotes que li succeïren en les seves escalades als Pirineus, als Alps o als Andes.

De Guillamon també sobte la tenacitat i la passió que mostrà envers aquesta activitat, tan poc practicada quan ell començà. De fet, gairebé fou un dels iniciadors al nostre país en un moment en què no es reunien les millors condicions per a l’escalada: no hi havia tradició, el material era molt rudimentari si el comparem amb el d’ara i les vies de comunicació i els mitjans motoritzats també deixaven molt per desitjar (sovint viatjaven de nit en motocicleta, mitjà amb el qual, fins i tot, s’arribarien a desplaçar als Alps).

Ja retirat, aquest enamorat de Montserrat, la seva muntanya, continua escalant amb la “colla de jubliats”, com ell diu, i amb un nou company de cordada amb qui comenta que hi ha quedat lligat per cadena perpètua, doncs ja porten més de trenta anys escalant junts. El que no sabem és si continua consumint aquelles llaunes de fabada que s’endua a les llargues travessies per recobrar les forces i que, comentava irònicament, els provocava unes reaccions fisiològiques que els facilitava l’ascensió.

Finalment ens comenta que si mai anem a Montserrat i veiem una colla de jubilats escalant, ens fixem bé en les cares, perquè una d’elles pot ser la seva. Si es dóna el cas serà tot un plaer tornar a conversar amb ell.

— Com i quan vas començar a escalar?

— Vaig començar a escalar l’any 1954 quan l’Anglada va tornar dels seus estudis a Anglaterra i Alemanya.

— Podries fer una radiografia socio-cultural i econòmica dels escaladors dels anys 50 i 60 de l’Estat Espanyol? A quina classe social pertanyíeu, quin era l’ambient a casa, quina formació us havia portat a aquest esport...Éreu una minoria tan minoria que fa la impressió que feieu una activitat elitista per l’època.

— Econòmicament tots teníem problemes perquè sortíem d’una guerra incivil, com dic jo. Hi havia diferents nivells però l’escalador era una part de la classe mitja-baixa, pocs de classe alta i classe treballadora. Érem molt pocs. L’Anglada venia d’una família d’alta societat, però es comportava a nivell econòmic com nosaltres, era empleat del seu pare, i també havia de comptar diners.

— No vinc d’una família d’escaladors. El meu pare tampoc era esportista i li va sorprendre que em dedicqués a escalar. L’Anglada tampoc tenia una família escaladora. Ell va descobrir l’escalada i l’espeologia a Anglaterra i Alemanya. El meu pare deia que si jo hagués sigut torero almenys

hagués guanyat “peles” però que com que m’havia fet escalador, a més de no guanyar ni un duro també m’hi jugava la vida. No ho entenia.

— L’ambient de muntanya en aquella època tenia un gran nivell excursionista que sempre he admirat. Primer de tot t’ha d’agradar la muntanya. Però l’escalador era considerat un animal a part, una barreja d’anarquista, individualista i col·lectivista... una mica com ara, tot i que ara hi ha més tradició familiar.

— Sempre s’ha dit que amb l’Anglada, el teu cosí, vau revolucionar l’escalada al nostre país i a l’Estat Espanyol. Explica’ns a grans trets en què va consistir aquesta “revolució”.

— La revolució es va donar quan l’Anglada ve de l’estranger i porta un material que aquí no es coneixia. Va portar els estreps, que permetien escalar grans parets, més verticals i amb més extraploms. No es podia passar ni amb lliure ni amb artificial de cordada de tres. Vam imposar la cordada de dos primers quan abans, a tot arreu, les cordades eren de 3 amb un primer que sempre era el cap de cordada. Amb dos primers calia tenir un nivell semblant per ser cap de cordada

una tirada cada un. Aquesta va ser la revolució: el material i la cordada de dos.

— **La cordada Anglada-Guillamon va obrir importants primeres parets de Catalunya, Riglos, el Pirineu, i fins i tot a les Dolomites. De quina d'aquestes vies ober-tes te'n sents més satisfet i orgullós... per què?**

— De totes te'n sents orgullós perquè el que comptava era obrir primeres no per afany de protagonisme sinó per l'al·licient i la incògnita que et dona allò que no coneixes. No tens ressenyes i no saps el que trobaràs. Potser la del Cavall Bernat és la via de la qual me'n sento més orgullós perquè és l'agulla més carismàtica de Montserrat, que és la meva muntanya estimada.

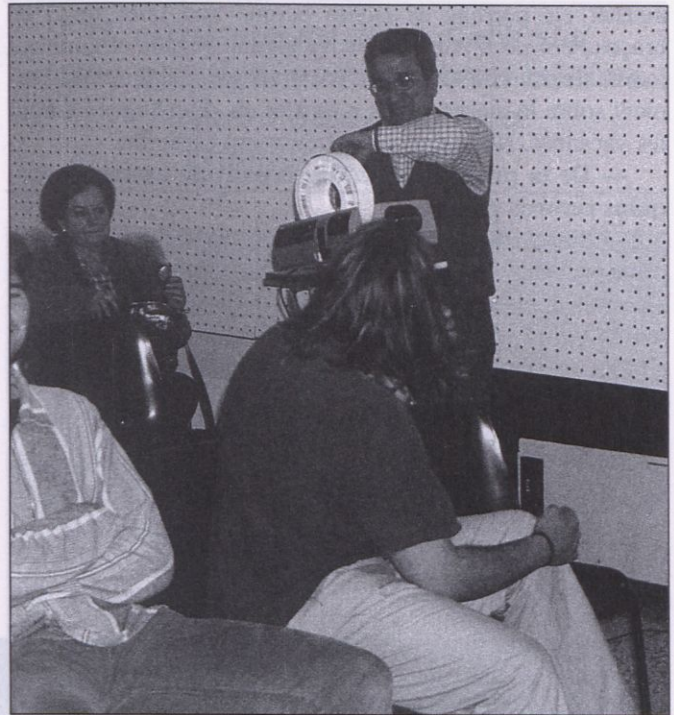
— **S'ha dit que la vostra cordada també es va caracteritzar per la rivalitat que mantenia amb altres escaladors (Cerdà-Pokorski, germans Ravier, Rabadà-Navarro...), sana rivalitat que, es diu també, tu no amagaves i que us estimulava a tots plegats. Explican's anècdotes que il·lustrin aquesta rivalitat en diferents obertures de vies.**

— La rivalitat era saníssima. Hi havia, entre cometes, una certa mala llet, però era saníssima. A més escalàvem

“Quan estàvem penjats a la paret sentíem als maños cridar: los cabrones de los catalanes ya se han enganchado. Però no ho deien pejorativament”.

alternativament amb algun d'ells (jo havia escalat amb cerdà i amb Pokorski) tot i que sempre vam respectar les cordades Cerdà-Pokorski i Anglada-Guillamon quan obríem una primera. Només vaig obrir alguna via amb en Cerdà. Pel que fa als germans Ravier hi havia més rivalitat perquè els francesos eren privilegiats i havien obert moltes vies. S'havia d'anar a fotre els francesos perquè ells sempre havien anat uns anys més avançats que nosaltres. Es pensaven que nosaltres estàvem més enrera i volíem demostrar que també podíem obrir vies.

— Amb Rabadà-Navarro, els maños, vam intimar molt a Riglos, on vam conèixer altres escaladors d'elit i de gran nivell: Torres, Nubiola, Rafael Muntaner, Pepe Díez,... Amb Rabadà-Navarro hi havia rivalitat perquè nosaltres érem catalans i ells maños. En aquell moment no hi havia ni valencians, ni vascos, ni madrilenys escalant a Riglos.

Francesc Guillamon a punt per explicar les seves experiències d'escalador.

Només catalans i maños. Sovint, quan estàvem penjats a la paret, sentíem cridar als maños: “Los cabrones de los catalanes ya se han enganchado”. Però no ho deien pejorativament, ho deien de manera amistosa. Era una rivalitat sana que servia per superar-nos a nosaltres mateixos.

— **Quan escalaves en solitari amb les cordes plegades a l'esquena només per rapelar, quines sensacions busques? Et vas veure alguna vegada al límit? Pots ressenyar algun compromís seriós en què et vas trobar? Què opines de l'escalada en solitari?**

— Jo escalava en solitari per un motiu: treballava en una multinacional suïssa i els dissabtes feia festa com tots els suïssos i no tenia company de cordada perquè tothom treballava. Per això vaig fer força escalades en solitari a Montserrat, escalades que ja havia fet o que eren d'una dificultat mitjana-alta com a molt.

— Escalar en solitari era la màxima excitació que podia experimentar un escalador en aquell moment. No podies cometre cap error si no, podies caure.

— A l'aresta de l'Oló em vaig trobar amb el moment més crític. Anteriorment ja l'havia feta amb Salvador Ribas com a primer de corda. Un dia la vaig provar en solitari i cap a dalt, en un pas una mica finet, un pas de violí com es diu, vaig pensar que si relliscava s'havia acabat tot. Estava inquiet però no tenia por.

— Tot i això, no justifico l'escalada en solitari si no és per circumstàncies com les que a mi em van dur a fer-ho. Pokorski feia escalades en solitari per entrenar-se. L'Anglada no ho va fer mai i ha estat un fora de sèrie, potser el millor de tots.

— **Seguíeu algun tipus d'entrenament específic: gimnàs, peses, barra,..., encara que fos quelcom rudimentari?**

— No. En broma jo dic que el nostre entrenament era

**gabinet
òptic oftàlmic**

C/ Barraquetes, 23 - Tel. 972 46 12 03 - 17244 CASSÀ DE LA SELVA

aixecar els porrons de Bredo perquè així feies força de braços. Però no, l'Anglada anava alguna vegada al gimnàs i jo feia flexions en una barra. L'entrenament el fèiem bàsicament sobre la marxa, anant a escalar els diumenges i durant les vacances. No fèiem cap entrenament específic.

— **De la primera expedició espanyola extraeuropea, quins records guardes?**

— Sensacionals perquè era la primera vegada que sortia d'Europa. Era una selecció nacional on tots ens hi vam avenir molt. L'experiència va ser molt bona. Vam fer una via molt difícil, l'aresta nord-est del Huascarán i malauradament s'hi va matar un company de Madrid, Pedro Acuña. Això és l'única cosa negativa de l'expedició.

— **El 1964 deixes l'escalada de dificultat. Enrera quedava una dècada inigualable. La vostra és en certa manera una època envejable: vau tenir la sort d'estrenar el "país vertical", encara que amb moltes més dificultats que els escaladors d'ara. Quins motius t'impulsen a deixar-ho?**

— Al 64 vaig deixar l'escalada de dificultat, tot i que mai

Manolete quan nosaltres, de Manoletes no en teníem res. Però bé, això era un tòpic.

— Una altra anècdota em va ocórrer a la festa del millor esportista de Catalunya, que es celebrava a Sant Cugat del Vallès. Jo havia estudiat la carrera de piano i feia de pianista en l'orquestra. Hi havia el president de la Federació espanyola de muntanya, Julian Delgado, i el president de la catalana, Pedrós de Palacios. Jo veia que em miraven des del palco i a mitja part els vaig anar a saludar. Van quedar sorpresos de que jo fos en Guillamon. Es pensaven que seria un germà bessó perquè els semblava impossible que un escalador estigués en aquella festa tocant el piano.

— **Va valer la pena jugar-se la pell obrint segons quins itineraris?**

— No ens hi jugàvem la pell. Hi anàvem molt fort però sempre ens vam saber retirar a temps. L'any 62, a l'Eiger, el Pokorski i jo ens vam trobar malament i ho vam deixar córrer. L'Anglada i el Pons van fer un bivac a la paret. Durant la nit va nevar i l'endemà hi havia molta neu i gel. El risc era molt alt i, tot i que anàvem a fer una primera nacional, vam abandonar. Tot i això va ser una verdadera victòria perquè vam saber dir que no.

— **Què opines d'obrir vies per dalt?**

— No m'agrada perquè sóc vell. Indubtablement fer una via per dalt comporta pujar el nivell de l'escalada perquè arrisques més i, per tant, t'hi has d'esforçar més. És una filosofia que jo no vaig viure i per tant m'és difícil de contestar. A Bonatti també li van fer aquesta pregunta i també va dir que no la podia contestar.

— **Segons tu, quina seria la diferència més gran entre l'escalada esportiva actual i l'escalada clàssica tradicional, a part del material i el terreny d'acció?**

— L'escalada esportiva és filla de l'escalada clàssica tradicional. Hi ha molta polèmica... Et llegiré unes notes de Ricardo Cassín sobre l'escalada esportiva: "Es tracta d'una disciplina molt severa. Necessita una preparació diària molt intensiva. Si jo fos jove també la practicaria però no per competir, sinó per preparar-me per a les grans ascensions". El suís Loretan diu:

Els assistents a l'audiovisual aplaudeixen l'exposició de Guillamon.

he deixat d'escalar. Em vaig plantejar que si escalava amb la màxima dificultat corria un risc molt alt de patir un accident. I jo en aquells moments estava casat i més endavant vindrien dos fills. La vida de casat era incompatible amb el ritme d'escalada que portàvem. Tenia uns compromisos familiars i empresarials que em van fer deixar l'escalada de dificultat. L'Anglada va continuar uns anys més, cosa que li permeté anar a l'Himalaia i fer grans expedicions.

— **Què n'ha quedat del Guillamon escalador, el Guillamon professional, home, ciutadà? De què et va servir l'escalada a part de passar-t'ho molt bé?**

— L'escalada també em va servir per trobar-me a mi mateix. Walter Bonatti ja ho va dir quan va ser a l'últim festival de cinema de muntanya de Torelló: et trobes a tu mateix.

— **Relata'ns alguna anècdota divertida de les vostres anades a muntanya, de cap de setmana o d'estiu, a Montserrat, a Riglos, al Tozal o a les Dolomites.**

— Una anècdota, o millor dit un tòpic, ens va passar quan vam anar a les Dolomites. Allí no coneixien els catalans. Ens deien espanyols, toreros i ens parlaven de

Armeria CASSÀ

ARMERIA - ESPORTS

Carrer Mel, 11 - Apart. Correus núm. 29

Tel. botiga: 972 46 11 43

Tel. part.: 972 46 02 58

CASSÀ DE LA SELVA (Girona)

“L'alpinisme ha donat vida a un germà petit, l'escalada esportiva. No és tan dura com l'alpinisme però es ven molt bé”.

— **Segueixes en actiu? Quines són les últimes vies que has escalat?**

— Les últimes vies que he escalat són altament difícils, de tercer grau, d'una altíssima dificultat, ja,ja,ja!!! Et diré que sóc l'únic escalador de la comunitat europea que té carnet d'escalador. Me'l van fer fa cinc anys quan em vaig jubilar. Em vaig plantejar que amb la panxa que tenia només podria fer tercers, ja,ja! L'Anglada i el Cerdà em van fer un carnet on consta que estic examinat i capacitat per fer tercers graus de primer de corda. Una sèrie de jubilats anem a escalar entre setmana a Montserrat. Els dissabtes s'ajunten al grup els jubilats que encara no s'han jubilat. Com veus, l'escalador no deixa l'activitat encara que sigui amb dificultat mínima. Només l'olor de la roca i grimpar ja t'omple.

— **T'interessen altres facetes o activitats de la muntanya?**

— Sí, l'escalador ha de ser excursionista. Li ha d'agradar la muntanya, la natura, la fotografia, l'esquí de muntanya o fer cims.

Joan Pinsach, Marc Salgas i Jordi Puig

“L'escalador no deixa l'activitat encara que sigui amb dificultat mínima. Només l'olor de la roca i grimpar ja t'omple”.

QÜESTIONARI:

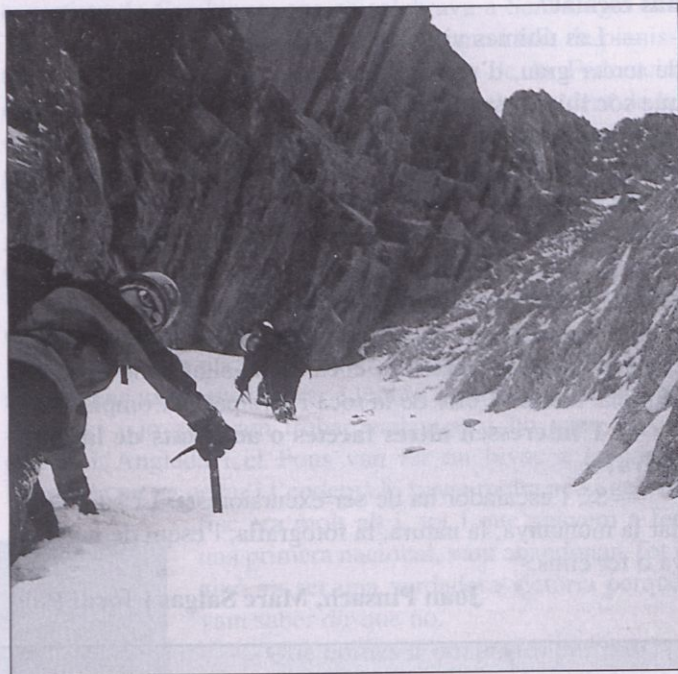
- **El nom d'un escalador o alpinista que admiraves en la teva joventut?** Ricardo Cassín.
- **Una via?** L'Anglada-Cerdà de la paret de Sant Jeroni. Jo no la vaig poder fer perquè la meua feina de pianista no m'ho va permetre. Per això l'Anglada es va buscar un relleu. Després la vaig fer set o vuit vegades.
- **Una via oberta per tu?** L'Anglada-Guillamon del Cavall Bernat.
- **Un massís per escalar?** Montserrat.
- **Un llibre de muntanya?** “Més enllà de la vertical” del francès George Livanos. Té molt sentit de l'humor i fins i tot se'n riu d'ell mateix. Un altre llibre és “Érase una vez el sexto grado”.
- **Un film de muntanya?** El de la primera ascensió al puro de Riglos, dels maños.
- **Una expedició a la qual t'hagués agradat participar?** La de l'Annapurna, al 75. El primer 8000 que van fer Anglada i Pons. Ells volien que jo hi anés, però estava casat.
- **Placa, diedre o fissura?** Fissura.
- **Montserrat?** La muntanya misteriosa.
- **Pirineu?** Extensió de muntanyes.
- **Alps?** Acolloniment. Em rodava el cap només de veure aquelles muntanyes.
- **Els Andes?** Sensacions indescriptibles.
- **L'Himàlaia?** Recança. No hi vaig estar mai i per això hi vaig anar quan em vaig jubilar. No em podia morir sense haver vist les muntanyes de 8000.
- **Escalador o alpinista?** Alpinista.
- **Rabadà-Navarro?** Una de les millors cordades que hi ha hagut.
- **Cerdà-Pohorski?** Una gran cordada. S'avenien molt. Grans escaladors i amics.
- **Ricardo Cassin?** Potser el nº 1. Als 70 anys encara feia escalades difícils, com la Walker.
- **Walter Bonatti?** El vaig conèixer a Torelló. És un mite. Va revolucionar l'escalada tot i ser criticat. Un fora de sèrie.
- **Reinhold Messner?** És més actual. Una bèstia. Va ser el primer a completar tots els 8000.
- **“La felicitat consisteix no pas a fer el que es vol sinó a estimar o voler el que es fa”.** Això es una premissa. Ho tinc escrit en la meua agenda. En aquests moments estic amb vosaltres i m'agrada el que estic fent. Gaudeixo d'això. Hem de gaudir del moment.
- **Carpe Diem.**

ASCENSIÓ AL GRA DE FAJOL

Cansats, adormits i fastiguejats. Amb aquest estat d'ànim ens havíem aixecat per pujar una canal de neu del Gra de Fajol Petit. Havíem arribat a l'estació d'esquí de Vallter fent-nos tota classe de preguntes existencials que ni el mateix Sartre podria respondre: què fem aquí si podríem estar dormint dolçament? Quin sentit té el que anem a fer?

Però tot això no us ha d'estranyar si us explico que la nit abans la vam passar, en part, en un "pub" de Camprodon escoltant cançons de Bob Marley i el Chaval de la Peca i contemplant l'ambient desmadrat de la nit camprodenca: gent ballant frenèticament sobre la barra i llançant-se als braços lascius de la concurrència que els esperaven oberts a tot, "drogats" que ens van confondre per "camells" i ens demanaven matèria, assedegats que anaven al darrera de qualsevol cosa que tingués perfil de dona.

Malgrat tot vam dormir algunes hores i a quarts de deu del matí ja estàvem a punt de partir cap al peu de la canal. El cel estava cobert per uns núvols prims que evitaven que el calent sol de març ens rostís com pollastres. De fet no vam tardar gaire a passar calor i a treure'ns capes de roba. Deu minuts després de creuar la pista del xalet de l'estació de Vallter (que presentava un estat immillorable, doncs a mit-

Dues imatges de la sortida en una de les canals del Gra de Fajol Petit.

jans de setmana havia nevat testimonialment però generosa) ens aturàvem i ens calçàvem els grampons amb certes dificultats per els dos novells en aquest tipus de sortides (els dos Marcs). La sensació d'adherència era total i començarem a pujar per una llarga pendent. Calia vigilar a cada pas de clavar bé els grampons i ajudar-se, també, amb el piolet. La pujada era cansada però divertida, sobretot a mesura que augmentava el pendent. Cada vegada era més essencial l'ús del piolet per salvar el desnivell i per no rrelliscar. La canal s'anava estrenyent i anàvem deixant al nostre darrera metres i més metres fins que, de cop, la neu s'acabà com si haguéssim arribat a la fi del món. A partir d'aquí continuava una tartera que no decidírem pujar.

Una mica de descans i desfèiem el camí. Amb el piolet entravessat al cos i clavats a la neu ens deixàvem lliscar avall agafant més o menys velocitat. Era com baixar a l'infern que els medievals descrivien amb diferents plantes depenent del grau de pecat comès (i que Woody Allen parodià en la seva penúltima pel·lícula "Desmontando a Harry", en què pren un ascensor per arribar a les profunditats de l'infern per recuperar la seva estimada capturada pel dimoni. En arribar una veu diu: "Última planta; advocats que surten a la televisió i mitjans de comunicació").

Bé, nosaltres també vam arribar fins el més avall possible, però sense haver comès cap pecat aparent. L'excursió havia estat divertida però curta. Una altra vegada serà.

TEXT: Marc Salgas
FOTOS: Jordi Puig

La Copisteria
CopyColor de CASSÀ

Fotocòpies B/N, Color i Plànols
Ampliacions i Reduccions
Enquadernacions i Plastificacions
Servei de Fax i Llibreria
Disseny Fullletons, Tríptics, Targes
Informàtica, Fotografia
Servei a domicili per a empreses

c/ de l'Esport, 15
Tel. 972 464007

Cap de setmana de bogeria: ANEM DE MARXA

L'esquí de muntanya està adquirint darrerament un augment considerable de practicants, que cerquen l'ample ventall de possibilitats que els hi ofereix l'Alta Muntanya Hivernal.

Veiem que, per a molts, l'esquí de muntanya serveix per continuar practicant l'activitat alpinística durant tot l'any, i per a molts altres els en serveix per trobar un ambient més competitiu, on aguditzar la tècnica, l'experiència i la fortalesa física, qualitats indispensables per a la pràctica d'aquesta especialitat.

A través de la Copa Catalana es pretén fomentar la participació a les diverses proves que ja tenen una història reconeguda i consolidada fa més de vint anys, i que són organitzades totes elles per diverses entitats pioneres en aquestes activitats.

LA PREHISTÒRIA

Aquesta era la presentació de la IIa Copa Catalana d'Esquí de Muntanya que s'havia de realitzar l'hivern de l'any 86,... quan ja haguem fet dos o tres vegades la resta ens adonarem que estem parlant de fa tretze anys. Mal número. No, no, si no sóc supersticiós, però... és que son un grapat d'anys.

El millor de tot això és que aquell any es faria la XXXVII Travessada d'esquí Núria-La Molina. És a dir que això de les curses amb esquís de muntanya no és un invent de fa quatre dies, i ara ja no em posaré a fer comptes.

Vull remarcar, també, que ja en aquelles primeres edicions, sense deixar de veure-hi la visió alpinística de l'activitat, parlant d'ambient competitiu, tècnica... és curiós veure com també parla de l'augment considerable de practicants. En curses tan típiques com la de Ransol-Serrat, a Andorra, hi havia al voltant de setanta equips.

La meva primera cursa va ser l'any 83, segueixo sense fer restes, (o també puc dir que tinc molta experiència, o no?)... doncs l'any 83, amb els companys Quim, Joan i Carlos. Entre històries del CAUA, xerrades dels curssets amb en

Pere Planes, i mitificant Canals, Woodis, Soulies o Maños vàrem entrar al circ d'aquestes trobades.

La tècnica lluitava entre les fixacions de cable i les primeres Silveretta de placa. Les primeres, no saltaven per enlloc, però pesaven poc, això sí, tot i que els esquís d'aquells temps ja eren un bon llast. Les altres portaren la innovació de la seguretat però eren d'un pes superior i, preocupats ja en aquest tema, va haver-hi qui va aguantar les antigues fixacions de cable durant molt temps.

EL PRESENT

Durant tota aquesta colla d'anys hem anat participant regularment en una o altra cursa, bàsicament els mateixos companys amb la posterior aportació de l'altre Carlos (quina cursa aquella Núria-Setcases!!). Cada any fem que altres amics coneguin aquest món. La majoria, no tots, s'hi han enganxat i també fan alguna excursió d'aquest tipus, però de forma més esporàdica.

Aquest any a la Cursa de la Vall Fosca, cursa entre les curses que puguin existir, hi vàrem anar setze expedicionaris del cercle d'amics de La Colla, i posteriorment quatre animadors/es. Hi havia qui hi anava a totes, d'altres a veure-les venir, uns altres de reconeixement o a passejar i els més

Instant de la sortida.

ROSER Construcciones Metálicas, S.A.

Carretera Girona a Sant Feliu, núm. 369 - km. 11'500
Telèfons 972 46 04 34 - 972 46 30 35
Télex 57329 RSER - E - Telefax 972 46 37 00
17244 CASSÀ DE LA SELVA

novells farien esquí pel seu compte, fora de competició i a veure l'espectacle.

L'espectacle però ja va començar a Cassà. El "jefa" arribà mitja hora tard intentant trobar pales de neu i A.R.V.Es. A l'eix, abans d'arribar a Vic, ens muntem un joc de cuita a amagar tot buscant benzina. A les inscripcions, que es fan al Pont de Suert, fem el pallasso, mosseguem, riem, mercadejem i comencem a viure els nervis de la cursa. Abans del "briefing" fem relacions socials amb els "cracs" i els "VIPs". Aquí els veterans es posen en evidència davant la jovenalla.

Magnífica presentació a càrrec de l'Enric Lucas, ànima màter de tota l'història i, cotxes atrapeu-me, ja ens tens anant a Senterada, entrada de la Vall Fosca i enfilant la carretera cap amunt, que a Casa Sastre d'Espui ja ens esperen amb un brou de "nassos". A l'hora de sopar hi ha un esclat joiós de nervis, per dir-ho d'alguna manera honrosa. Per païr, pugem a les habitacions i, monacalment, cadascú es dedica a les seves tasques de preparació per l'endemà. Hi ha qui es posa a dormir, però sempre n'hi ha que hem de enllestir els darrers detalls: fer l'aigua miraculosa, organitzar la mini motxilla, pensar i preparar la roba que ens posarem, estudiar la tàctica pel dia següent i tot això amb una amantada de nervis que no us ho podeu imaginar!

El despertador ens fa aixecar, doncs ja fa estona, i potser hores, que no dormim. Encara és negra nit i fot un fred que pela. Els més "racings" encara donem voltes sobre quina serà la millor opció de vestimenta. Esmorzem, agafem els estris, cotxe i pugem uns quilòmetres més fins el poble de Cabdella, on hi haurà la sortida. Hem arribat molt justos de temps i no podem fer l'escalfament anterior a l'inici de la cursa, ni tenir un bon lloc a la graella de sortida. Evidentment nosaltres som els nerviosos, els altres van molt més tranquils i, fins i tot, n'hi ha que fan una ruta turística per la vall abans de sortir.

Sortida!! I corre que correràs, i llisca que lliscaràs i baixa que baixaràs. Torna a pujar, enfilat per una llarga canal, a mi se'm fa més llarga del que és i vinga a baixar, i baixa que baixaràs i vas a tota llet pensant la llet que et pots fotre i acabes fet pols però content i sempre podria haver anat millor i la propera ja ho veuràs.

Arriba el millor de tot. Els moments previs a marxar: la dutxa!! que prens mentre esperes els teus companys. Durant el dinar passes unes estones de meravelles explicant aventures a l'un i a l'altre li dius mentides, ell es queixa del company, aquest tot just piula, et pregunten com t'ha anat, te'n rius de la mala sort d'un amic,...que hi tinguis confiança, és

Joan Pinsach i Josep Maria Bosch corrent després de la sortida.

clar!. També es dona el cas que fas cara de trist i per dintre penses que...bé, que ja va bé que algú tingui algun inconvenient. La jovenalla estan bocabadats i els que ja ho tenen més per mà s'ho fan tot menjant tranquil·lament.

L'entrega de premis és el ritual que dóna pas a la quilometrada per tornar a casa. Aquest és el moment dels comentaris assenyats, valorats i ponderats. És temps per fer una revisió de la cursa tot parlant de les possibilitats d'altres sortides amb els amics de viatge i t'adones que una cosa que sembla tan tonta com una cursa d'esquí de muntanya et fa xarpar, xerrar i xarrar. Et fa viure.

EL FUTUR

Moltes vegades ens sembla que totes aquestes "collonades" de les curses de muntanya, de la massificació i la tira de material "virgué" és una cosa de la nostra societat de consum, competitiva, despersonalitzada i destructora. Però podem veure que això ja ve de lluny. Pot ser que allò fos l'inici dels nostres mals, potser sí, però renoi, l'aire d'afabilitat que denota la presentació que encapçala l'article era viu en l'ambient d'aquelles curses, i crec que en una bona part de les curses que es fan i en la gent que hi participa segueix existint aquest aire de..., de..., de muntanya, de CONVIVÈNCIA.

Crec profundament que cal trobar el sentit de les coses i ser coherents amb nosaltres mateixos i amb el que ens envolta, la natura, els companys. Aquest ha d'ésser el camí per entendre l'ahir, viure l'avui i seguir endavant pel demà.

TEXT: Josep Maria Bosch

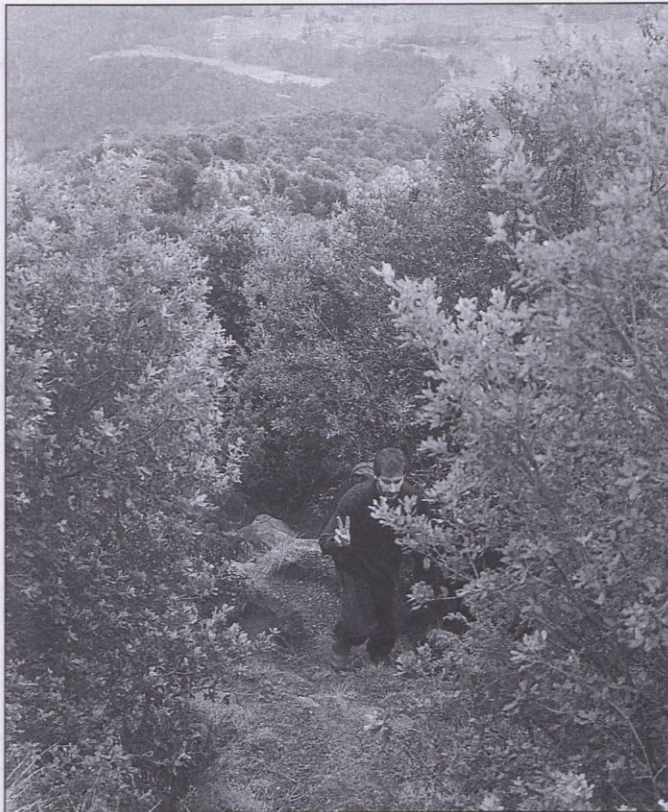

SIPESA

PESAJES S/L

Aumet, s/n - Políg. Ind. de Celrà
Teléfono 972 49 30 61 / 62
Fax 972 49 29 34
17460 CELRÀ (GIRONA)

BÁSCULAS
Y BALANZAS

El vicepresi a punt de pujar per la canal dels Ganxos.

*N'hi ha que canten victòria
abans d'hora.*

FRUSTRATS AL PUIGSACALM

Era un diumenge del mes de gener, per ser exactes el 17, el matí era clar però les previsions metereològiques no eren bones. Tot i això, l'esperit muntanyenc ens guanyà, i decidírem emprendre l'aventura.

Marxàrem 15 excursionistes (llagosterencs i cassanencs) a les 8:00 del matí direcció Joanetes. Quedàrem per fer un mos, però com sempre els malentesos ens visitaren: no vam quedar al mateix lloc (com sempre!)

Exactament eren tres quarts de deu quan començàrem a caminar.

El cel es presentava plujós i grisós però ens entossudírem a intentar fer l'ascensió al Puigsacalm (1500 m). En teoria,

havia de ser una ascensió sense dificultat física. Així va ser per a tots, menys per a la Raquel i per a mi, les "úniques noies", on aquí sí que vam deixar el pavelló ben alt, però què hi farem!!!! Per sort o per desgràcia teníem 13 nois, "homes" al nostre abast.

Anàrem pujant, però el temps cada vegada era pitjor; uns núvols negres ens amenaçaven cada vegada més, però no ens vam rendir.

Arribàrem als Ganxos. Aquesta part s'anomena així perquè és una xemeneia on hi ha ganxos, uns claus llargs clavats a la pedra per ajudar-te a pujar. Realment vaig gaudir molt, però alhora li tenia un gran respecte, tot i que cal esmentar que les mini nocions d'escalada em van anar d'allò més bé.

A mitja xemeneia decidírem recular ja que ara el temps amenaçava pluja (va poder més que nosaltres!) i no era qüestió de fer el boig.

Eren la una del migdia i no havíem fet cim, però un altra dia serà. Un cop als cotxes vam dinar i llavors com sempre, cap al bar! i quin bar!

Era com el menjador de casa, la barra era diminuta i la màquina de cafès semblava de les que regalen a les tómboles. El mobiliari es completava amb una calaixera del segle passat i com a complement una verge Maria. A la porta de la comuna hi havia una fotografia amb una noia despullada que invitava a descarregar. En fi, l'intent d'aventura arribava a les acaballes, només faltava arribar a casa. Un altre dia serà!

TEXT: Nuri Pi — FOTOS: Marc Salgas

DRECERA

RUTA PER L'ALTA GARROTXA

una ruta una mica accidentada

Enguany la ruta de Setmana Santa dels joves ha transcorregut per l'Alta Garrotxa. Ara us farem una mica de resum per dies de la sortida, fet pels nois i noies participants:

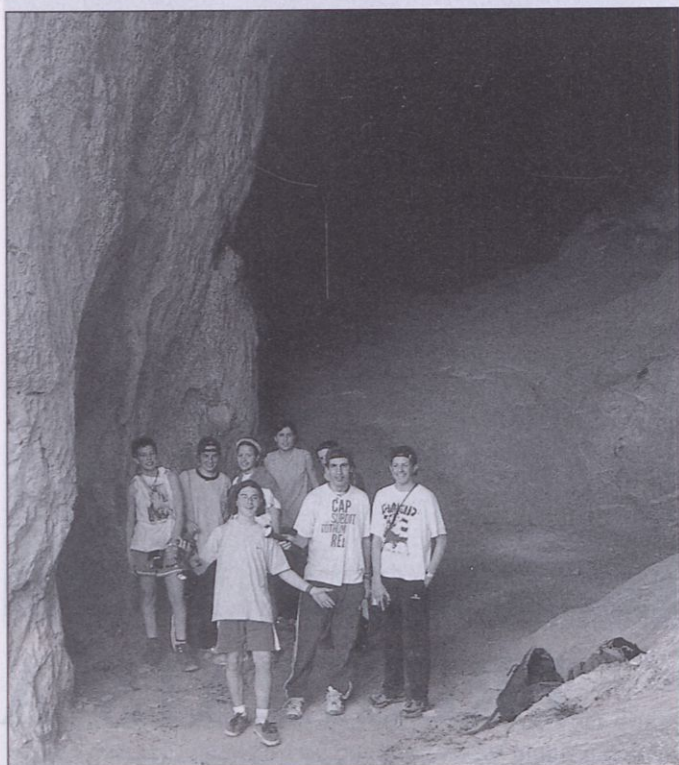
Dilluns 29 de març:

Vam sortir de Cassà, concretament de l'Estació, a les nou del matí i juntament amb els petits ens dirigírem cap a la Garrotxa. Un cop arribats a Sadernes l'autocar ens va deixar i va anar fins a Sant Privat de Bas amb els petits de "la Colla".

Nosaltres, disposats a caminar molt, vam anar fins al càmping on vam instal·lar-nos les tendes, alguns abans i d'altres després de dinar. Vàrem amagar unes peces de la tenda dels nois i, ells, veient que sinó s'espavilaven dormiren al ras, gairebé desmonten la tenda de les noies. Ja cap a la tarda, cansats de no fer res, vam encaminar-nos cap a la cova del Bisbe, dels Ermitons, la de les Monges i la de Coll Roig. Segons la Cristina, aquell recorregut era pràcticament per la "iaia", però definitivament vam comprovar que no. Damunt la cova del Bisbe, d'uns 51 metres de fondària i d'una entrada impressionant, hi havia un ninot de color blau que va ser utilitzat per rodar l'última escena de la pel·lícula "La Punyalada" de Marià Vayreda. Després d'inspeccionar detingudament la polsosa cova, vam caminar un tros fins arribar a la cova del Ermitons, on no vam poder entrar perquè estava tancada, ja que com vam veure hi estaven fent

Part del grup al pont d'Aures, abans d'ascendir cap a la cova del Bisbe.

La cova del Bisbe té una entrada certament espectacular.

excavacions arqueològiques. Llavors vam anar fins a la cova de les Monges després d'una altra caminada i vam descansar una estona, menjant i bevent. Després del petit repòs, vam anar a la cova de Coll Roig. Entre "manualitat" i "manualitat", en Casals va perdre la llanterna de policia d'en Baulida. Cansats ja de voltar per algunes de les coves de la Vall de St. Aniol, vam reprendre el camí cap al càmping.

Ja allà, vam intentar preparar el sopar, però com que no podíem estar sense fer alguna cosa anormal, en encendre el fogonet de gas, provocàrem un "petit" incendi que vam solucionar en un moment. Definitivament, vàrem traslladar-lo a un altre lloc (el fogó, no el foc) i cuinàrem el sopar.

Dimarts 30 de març:

• Itinerari A:

Després de mandrejar una estona dins de la tenda vam anar a esmorzar. Tot seguit ens dirigírem al lavabo, allà, un gos blanc i gros s'ens apropà per què l'acariciéssim i de tanta simpatia que ens va agafar ens acompanyà al llarg de tot el camí.

Tot va anar bé, vam passar pel pont d'en Valentí i per cala Bruta, casa on es va gravar la Punyalada. Anàvem fent camí, amb el gos al capdavant que ens marcava el pas, fins que vam arribar a Talaixà. Allà vam conèixer un home anomenat "Rodri", un senyor gran que viu sol allà, tot i que li agrada molt que el vagi a visitar gent. Ens vam quedar una estona fent-li companyia, vam xerrar molt i ens vam fer unes fotos amb ell, també vam aprofitar per donar aigua al gos.

Imatge des de l'interior de la cova de Coll Roig.

Vam reemprendre el camí, ara feia més pujada, ningú no deia res, només caminàvem i esbufegàvem (tot i que també hi havia alguna queixa). Paràvem molt sovint i, en els prats que hi ha abans d'arribar al Pic de St Marc, el gos només buscava ombres; va passar de ser el primer a anar últim. Això va provocar que molts del grup es quedessin enrera. El gos, cansat de caminar, girà cua i bona part del grup el seguí mentre els altres, sense saber res, continuàvem caminant. Els cinc que anàvem al capdavant ens aturàrem per descansar i esperar els altres. En veure que no venien vam anar-los a buscar reculant un trosset de camí, els vam cridar, però ells no donaren cap resposta.

Vam baixar de pressa i espantats cap a casa d'en "Rodri" (Talaixà) ja que ens pensàvem trobar-los allà, però no va ser

El pont d'en Valentí. Vam creuar-lo per anar a Talaixà.

així, ni ell ni uns excursionistes que hi havia allà els havien vist. Baixàrem cap al càmping a "tota pastilla", quasi no paràvem. Quan vam arribar vam recordar la petita broma que ens va fer l'amo del càmping: "si a les 10 no sou aquí ja avisaré els bombers!" Ens vam dirigir cap a ell, eren 2/4 de 7 de la tarda, i li vam explicar que 8 dels tretze s'havien perdut, o més ben dit, havien desaparegut. De seguida va trucar

Una aturada a Talaixà per reposar i veure en "Rodri".

als bombers i aquests enviaren un helicòpter des de Sabadell, a la recerca dels nostres companys perduts. Al cap de pocs minuts la premsa (El Punt, el Periódico,.....) ja trucava al càmping demanant per la monitora ja que pretenien treure informació. S'apropaven, també, unes càmeres de Televisió Espanyola, que volien saber com havia anat tot. Al càmping també s'hi trobaven bombers, mossos d'esquadra, "domingueros", xafarders,...

Al cap d'una hora i mitja d'haver trucat ens arribaven bones notícies, els nostres companys havien estat localitzats als prats de can Quel. Un cop van haver arribat en helicòpter els periodistes no paraven de fer fotos i preguntes sobre el que havia passat.

Tot seguit van arribar uns monitors de Cassà que alertats per la notícia, es van apropar fins el càmping.

Per fi va arribar l'hora del sopar i tots ens explicaren la seva aventura.

• Itinerari B:

De bon matí, mentre ens rentàvem, ningú es podia imaginar que aquella gossa blanca amb cara de pomes agres portaria tants problemes; semblava simpàtica i afamada.

Va seguir-nos una estona, fins que vam esmorzar. Ella intentava rampinyar alguna cosa, però no ho aconseguia de cap manera.

Ja preparats per marxar, vam iniciar la nostra ruta cap a Talaixà i la gossa continuava amb nosaltres. Abans d'arribar al pont d'en Valentí, però, vam trobar els forestals a qui preguntàrem què havíem de fer amb l'animal. Ens van respondre que segurament quan es cansés, giraria cua i tornaria al càmping, però no va ser així. La teníem sempre al costat, trepitjant-nos i de tant en tant algun bonifaci de la colla li donava alguna cosa de menjar. Vam arribar a Talaixà, tots una mica esgotats, i vam estar una estona fent companyia a en "Rodri", (l'amo de la casa) que ens explicava alguna aventura de la seva vida. En arribar l'hora de marxar vam omplir de nou la cantimplora i ens posàrem a caminar en direcció al pic de Sant Marc. Caminant pel coll, gairebé al pic, la gossa encara seguia amb nosaltres. Arribàrem en una plana on vam descansar una estona, però la monitora ens va manar la premsa. En aquell instant vam perdre l'animal de vista. Ens passà pel cap la idea de buscar-lo i d'aquesta manera vam distanciar-nos una mica de les monitores. Poc

després ja no les vèiem. Espantats pel que pogués passar vam començar a cridar-les però malgrat tots els esforços no ens sentien i vam decidir seguir endavant per veure si les trobàvem. Tot va ser inútil i per això vam aturar-nos per decidir què podíem fer. La Sandra i en Casals van anar a voltar per la muntanya intentant atrapar-los però res. De cop, la Sandra ens va venir a buscar dient-nos que havia sentit els monitors. Tots la vam seguir, però segurament va ser una equivocació, perquè no en vam trobar ni rastre.

Vam continuar endavant i cridant, però va ser debades. Vorejant el coll de Sant Marc vam topat amb uns excursionistes i ens van informar sobre el que podíem fer. Acte seguit, també carregant la gossa, baixàrem per una tartera empinadíssima, plena d'esbarzers i arbres morts, humida i amb fulles que ens arribaven als genolls. No hi havia cap mena de senyalització: ni fites, ni GR, ni cartells.... En dirigíem cap a una paratge desconegut i difícil de trobar si no era a peu. La gossa seguia, ja gairebé morta. Portàvem dues hores perduts, però alguns seguíem creient que era un joc, un simple joc de nens. D'altres, sense èxit, intentaven dissimular la seva preocupació i els pocs que no estaven a cap dels dos bàndols animaven, com podien, l'ambient. Finalment vam trobar un camí definit i, òbviament, el seguíem.

Caminàrem indefinidament, sense trobar res ni ningú que ens pogués orientar. Ens aturàvem de tant en tant, sense fer-nos-en a la idea que estàvem perduts. Després d'hores inacabables caminant vam trobar uns homes que estaven acampats als prats de Can Quel. Els vam preguntar per on podíem passar per anar a Sant Aniol d'Aguja, ja que creïem que era un poble, i així podríem anar a l'Ajuntament o a la policia i demanar que ens portessin a Sadernes i deixar-hi la gossa. Ens van respondre que estàvem molt lluny i que a la nit encara no hi hauríem arribat. Després de sentir aquestes paraules tothom es va adonar definitivament que estavem perduts i que si no ens espavilàvem hauríem de passar la nit al ras.

Vam seguir la pista forestal d'abans i, escrit en una paret de roca, hi havia una senyalització que indicava el camí de Sant Aniol i nosaltres, ja esperançats d'arribar a temps, vam anar cap allà. Era de difícil accés i les fites del GR estaven molt separades. Anàvem molt junts perquè teníem por de separar-nos de nou. Finalment ja no podíem veure cap GR i ens guiàvem per les poques fites que trobàvem, quan les vam perdre volíem baixar, seguint el riu. Arribàrem (segons ens han dit) fins al damunt del salt del Brull però el camí era massa complicat per tots, i vam tornar a pujar i ens aturàrem

Part del grup caminant amb el gos que provocà l'aventura.

a descansar una estona. Se'ns estaven acabant els recursos i sort en vam tenir d'alguns que van dir que tornéssim amb els homes que ens havien indicat el camí cap a Sant Aniol i els demanéssim si ens podien portar al poble més proper per poder trucar i avisar que ens trobàvem bé.

Els ànims ens caigueren als peus quan vam descobrir que Sant Aniol era senzillament una ermita abandonada i que el poble més proper era Albanyà, a tres hores amb cotxe. Sortosament aquella gent ens va donar de menjar i van encendre un petit foc, a la vora del qual ens escalfàrem. De sobte, però, vam sentir el soroll d'un helicòpter i nosaltres, sorpresos, vam començar a cridar l'atenció del pilot. Després de molts esforços, l'helicòpter, va aterrar. Van baixar de l'aparell i ens van fer un petit interrogatori per comprovar que érem nosaltres els excursionistes desapareguts. Efectivament ho érem i, en grups de tres i quatre ens van traslladar cap al càmping de Sadernes.

Ja arribats allà els mossos ens varen fer unes quantes preguntes. Seguidament va venir la premsa que, suposem que no tenien res més a fer!, i ens entrevistava. Tot havia anat bé. Només havia estat un ensurt!

L'endemà, en llegir els diaris, vam adornar-nos que d'un gra de sorra com havia estat l'aventura, la premsa en va fer una muntanya. Realment no tenien gaire feina!!

DUCFORM, S.A.

Serveis Gràfics • Formularis continus per a Informàtica • Impressió Òfset Digital
Impresos comercials i publicitaris • Internet / Web • Interactius / CD-Rom

Pol. Industrial - C/ Pla de l'Estany, s/n -17244 CASSÀ DE LA SELVA (Girona)
Tel. 972 46 30 50 - Fax 972 46 31 14 - www.6tems.com/ducform

Dimecres 31 de març:

Eren tres quarts de dotze del matí i encara duraven els comentaris sobre l'aventura del dimarts. Qui havia dormit aquella nit? L'excusa típica era que estàvem cansats i no volíem pujar cap pic, però alguna cosa havíem de fer. La monitora, molt subjectivament va dir-nos que o anàvem al Basssegoda o a Sant Aniol, i així va ser.

El camí era planer, ras i sense grans pujades que anaven passant, sempre vorejats de muntanyes alteroses del riu i de les abominables criatures de la ciutats que segons ells escalaven amb texans i sense cordes. (ells si que en saben!).

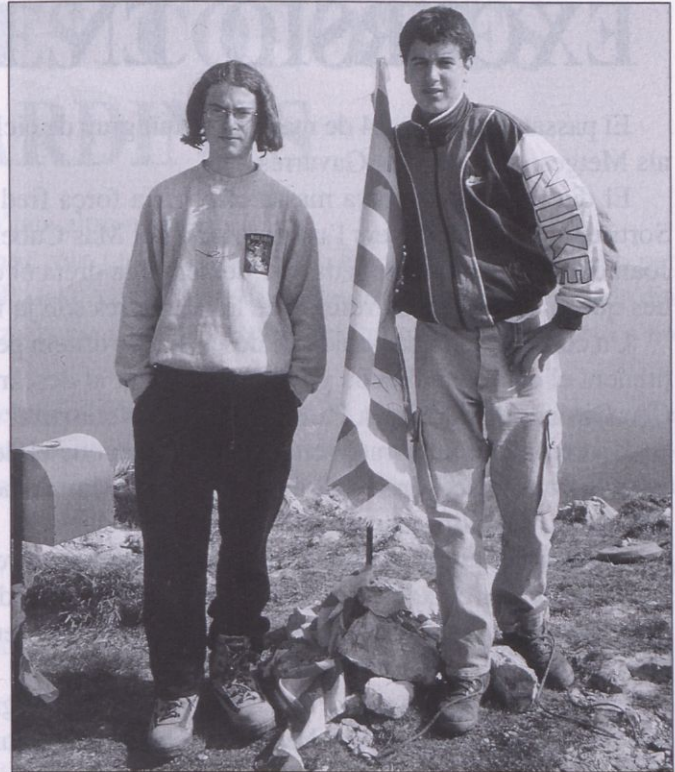
Una hora i mitja més tard arribàvem a l'ermita de Sant Aniol d'Aguja, abandonada, com ja era d'esperar. Tot i això vam entrar-hi i a dins, per un passadís, vam anar a veure una

obscura cripta que hi havia a sota. Després vam sortir i vam poder veure la font (seca) de Sant Aniol i llavors vam anar a un prat de més amunt on ens vam estirar una bona estona. Semblava talment els prats dels dibuixos de la Heidi o Marcos. Més tard, després d'una bona partida de cartes, la monitora ens va acompanyar fins el Salt del Brull, una impressionant cascada que ha format el riu per obrir la vall. Llavors vam arribar-nos fins al gorg blau i vam fer-nos una bona refrescada de peus i fins i tot vam fer alguna dormideta. El dia no s'havia acabat, calia tornar al càmping.

Cap a les set de la tarda, els primers membres del grup i sense cap gos (cosa estranya entre nosaltres) arribàvem al càmping. L'altra monitora, amb dos del grup de tretze que havien anat al Basssegoda, feia poca estona que havia tornat al càmping.

Ens dutxàrem tranquil·lament i després vam sopar. Havent acabat ens vam quedar a parlar dins de la tenda fins a altes hores de la matinada. Els comentaris eren penosos però ens animàvem a seguir la xerrada. Déu n'hi do la cara que fèiem l'endemà al matí!

A l'esquerra marxant a bon ritme i a dalt dos components del grup al pic del Basssegoda.

Dijous 1 d'abril:

L'últim dia, ja havia arribat i tocava desfer la parada que ens havia facilitat l'estada els últims 4 dies. La ruta no va ser ben bé tal i com havia estat programada però havíem viscut una experiència inoblidable!

Els nois estaven molt i molt adormits, passius i sense ganes de fer res. Calia, però, la col·laboració de tots per fer el menjar, recollir les tendes i netejar de papers tota la zona que havíem ocupat. A 2/4 de sis de la tarda en Sendo ens venia a recollir un xic més enllà de Sadernes.

L'experiència d'haver-se perdut i de ser rescatats per l'helicòpter els havia impressionat, i fet reflexionar (una mica) sobre com havia anat tot i per què. Crec que tot i haver-se espantat un xic, hauran après moltes coses i també recordat tot allò que els deien les monitores i que no n'havien fet cas. Esperem que no es torni a repetir.

Nois, noies i monitores de la secció jove

EXCURSIÓ EN BTT ALS METGES

El passat diumenge 14 de març un reduït grup de ciclistes format per 4 nens i 3 monitors vam aventurar-nos a pujar als Metges, al cor de les Gavarres.

El dia no es presentava massa clar i feia força fred però, tot i això, a les nou del matí emprenguérem la marxa. Sortírem de l'Estació vers l'urbanització del Mas Cubell d'on s'agafa la pista que en primer lloc ens porta cap a Can Joan del Pla; continuem pedalant, deixem a la dreta el camí que ens porta al pi gros d'en Mercader i avall. Les pujades que ens apropen als refugis de les Gavarres són ja fortes i alguns no poden i han de baixar de la bicicleta.

Un cop allí fem una parada de descans i aprofitem per menjar una queixalada, que ja convé!! Ens costa però reemprenem el camí que de nou puja fins a arribar al descàrrec d'en Gironès on ja començarem l'esperada baixada fins a Can Gironès dels Metges. Parem un moment a esperar la tropa i agafem aire per ascendir a l'última pujada forta.

Un cop a dalt uns prats verds ens indiquen que el destí s'acosta, una baixada i ja són als Metges on descansem i prenem un refresc, són les 12 del migdia aproximadament. Aquí dalt el dia és lleig, hi ha boira ploranera i fa un vent molt gelat. Decidim marxar cap a Cassà a les dues.

El camí de retorn es fa una mica pesat perquè cal remuntar l'última baixada i la que parteix de Can Gironès fins al descàrrec, les baixades les fem en un salt. Essent al descàrrec d'en Gironès baixem fins als refugis on agafarem un trencant a l'esquerra que ens portarà cap a les dues rieres i al molí d'en Vilallonga per agafar ja l'últim tram fins al Mas Cubell.

En Marc acompanya en Pau a Cassà i la resta del grup, en Marc Pinsach, l'Aniol i en Bernat Bosch la Txell i la Roser, continuem cap a Sant Vicenç on ens espera dinar: calçots!

TEXT: Roser Malagrida
FOTOS: Josep Maria Bosch

BancSabadell

B S

QUÈ DIR DE LES COLÒNIES A PUIGPARDINES

Doncs bé, de fet jo no us explicaré gran cosa. Ho farem d'una altra manera.

Els nens i nenes que han passat aquests dies a Puigpardines, van muntar una Ràdio. Bé, de fet era una ràdio per nosaltres mateixos però almenys en teníem: la RÀDIO PUIGPARDINES. Consistia en fer una retransmissió cada dia de tot el que havia passat durant la jornada. D'aquesta manera els nens i nenes explicaven tot el que havien fet i s'ho passaven d'allò més bé.

L'hora prevista per marxar cap a Puigpardines era les 9 del matí, i així va ser. Eren 39 nens de la secció infantil i 13 de la secció juvenil. Tothom estava esverat, els nens cridant, motxilles amunt, motxilles avall, ... les mares preocupades ja que els seus petits "elements" se n'anaven i no els veurien fins al cap de 4 dies. Per alguns era la primera vegada que anaven de colònies.

Tot cal ser esmentat: vam tenir força parelles de germans, per tant us podeu imaginar la tranquil·litat que hi podia haver en algunes cases.

De camí deixaren els nois i noies de la secció juvenil a Sadernes, on allà els esperaven 4 dies d'aventura i "publicitat".

Eren finalment les 11 quan arribàrem a Puigpardines.

A la tarda, mentre fèiem descoberta de l'entorn, ens vam trobar, en un arbre, un missatge on deia que necessitava la nostra ajuda, ja que el seu germà petit li havia fet un malefici i necessitava el nostre ajut per poder-lo desfer. Per tant vam basar els quatre dies de colònies en intentar buscar la manera de poder desfer l'encanteri.

29 DE NOVEMBRE DE 1999

Dilluns 29 de novembre de 1999. Vam tenir que llevar-nos a les vuit per anar a buscar l'autocar a l'estació, ens vam acomiadar dels pares i vam fer camí cap a Puigpardines.

Quan vam arribar a la casa de colònies vam esmorzar i després vam esperar en Juanjo i en Xevi Vallès. Vam jugar a pilota. Al cap d'una estona vam poder veure les habitacions, lavabos ...

Després vam instal·lar-nos a les habitacions, vam repartir les lliteres i vam dinar.

Després de dinar vam fer un joc per trobar els ingredients. Aquests ingredients els vàrem anar a buscar a l'arbre per desfer l'encanteri que li havia fet el seu germà. Vam fer proves divertides que eren molt "guais".

Finalment vam sopar i després vam fer el joc de nit per trobar la recepta. Els follets estaven molt amagats. Hi havia un follet que s'adormia i que parlava i deia: miño, miño, miño,... i després vam anar a dormir tots. BONA NIT.

— Què li va semblar el joc d'ahir a les deu en punt?

— Bastant bé.

— "Algo" més?

— No, no ho sé.

— Va ser molt divertit, vam trobar molts follets.

— I a vostè què li va semblar?

— Jo no, que sóc monitor, millor un nen.

El nombrós grup que vam anar de colònies a Puigpardines.

— Però com li va semblar de fer de follet?

— Molt cansat, i a més no em trobaven.

— A vostè què li va semblar el berenar?

— Bé.

— Estava bo?

— Sí, m'agrada el pa amb "nocilla".

— Et va agradar que ens despertessin a les vuit?

— Sí.

— Quan vam anar a dormir?

— A les dotze.

— Van fer molt de xivarri?

— (Tots callen).

MOLT BONA NIT DES DE RÀDIO PUIGPARDINES AMB MARTÍ NOTÓ.

Han participat: Pau Preses, Jordi Moncades, Laura Cañet, Xantal Anglada, Martí Notó, Ester, Jara.

*Una vista general de la casa de colònies
on vam passar-hi quatre dies molt divertits.*

30 DE MARÇ DE 1999

La Mirèia ens va despertar amb la gralla, després vam esmorzar pa amb melmelada.

Al cap d'una estona vam jugar a un joc per trobar el mapa per veure on haurem de fer la dansa per desfer l'encanteri.

I quan vàrem acabar el joc ens vam dutxar i tot seguit vam dinar. Vam menjar arròs amb tomata, pollastre i de postres taronja a la "porquissé".

I després cada grup va fer el servei que li tocava. Al cap d'una estona vam jugar al pi, i a arrencar cebes, ...

Al cap d'una estona vam fer el taller d'ombres xineses.

Tot seguit vàrem anar a fer la poció i més tard vàrem sopar: sopa, hamburguesa amb patates i de postres iogurt.

Al cap d'una estona vam jugar a les fronteres i vàrem anar a cantar cançons i vam anar a dormir.

— Et va agradar el joc que vam fer de nit a la frontera?

— Sí.

— Per què?

— Perquè m'agrada molt aquell joc i a més a més era de nit.

— T'agrada el menjar que fan les cuineres?

— Sí.

— Per què?

— Perquè és molt bo.

— Et va agradar dutxar-te?

— Sí.

— Per què?

— Perquè l'aigua surt molt calenta.

— Cuinera, li costa molt fer el dinar i el sopar?

— No, no em costa fer el dinar i el sopar per aquests nens

tan macos.

DRECERA

— Et va agradar que et despertessin amb la gralla?

—

— Et va agradar el joc d'arrencar cebes?

— Sí.

— Per què?

— Perquè era molt divertit.

Han participat: Laura Mató, Eugènia, Gemma Alcalà, Maria Notó, Raquel Ayach, Mar Madrià, Sergi Vall-llosera.

31 DE MARÇ DE 1999

Ens vam despertar a dos quarts de nou, vam esmorzar i en acabat vam preparar-nos les motxilles per anar d'excursió a Mallol. Un cop acabat tot això vam començar a caminar.

L'excursió era un joc de pistes que s'havien d'anar trobant pel camí. Les proves eren molt divertides hi havia frases escrites en un llenguatge estrany. Al final del recorregut vam arribar al poble on hi havia el campanar.

Quan vàrem ser a dalt vàrem esmorzar i després d'això vam jugar una estona fins que va arribar tothom.

Quan vam haver descansat vam baixar fins la casa per una drecera que els monitors van trobar.

Un cop vam haver arribat ens vam dutxar. Quan vam estar ben nets vam dinar: macarrons molt bons que les cui-

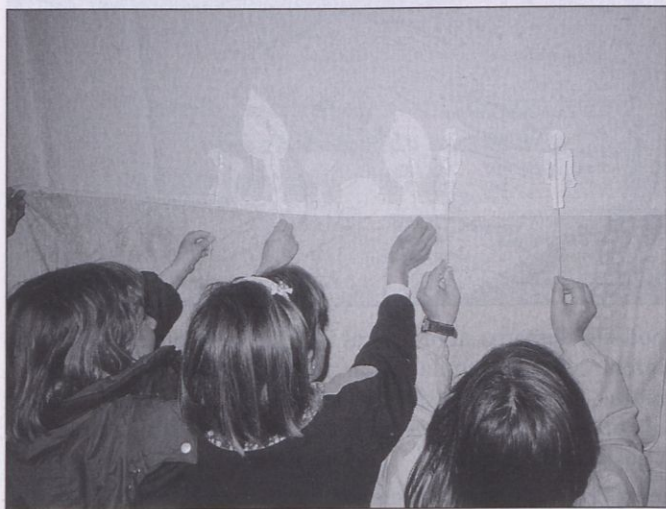
*El menjar que ens van fer les cuineres,
l'Engràcia i la Montse, ens va agradar molt.*

neres havien preparat. Un cop dinats vàrem jugar una estona fins que els monitors ens van ajudar a fer unes disfresses molt divertides.

Quan vam acabar de fer les disfresses ens van pintar la cara. Mentre esperàvem per anar a sopar en Xevi feia formes en un globus i també en va inflar un de molt gros, vam sopar donant menjar al de l'esquerra. Un cop sopat vam representar les ombres xineses. Quan vam acabar vam anar fins l'arbre que ens va donar ous de xocolata. Quan vam acabar vam anar a dormir.

- Què li va semblar a vostè l'excursió?
- Molt bé. M'ha agradat perquè els jocs eren molt divertits i les pistes per anar al Mallol eren molt divertides.
- Molt interessant.
- Quin és el grup que t'ha agradat més de les ombres xineses?
- El grup dels monitors, perquè feien molt de riure.
- De què anaves disfressada tu?
- Jo, de follet.
- Et va agradar el vestit?
- Mira, no gaire.
- Encara...
- No em va agradar perquè no sé.
- Se li va trencar...
- Mentida podrida.
- És molt interessant la conversa.

Han participat: Ignasi, Anais, Maria, Montse, Raimon, Marta.

Jugant a les ombres xineses.

1 D'ABRIL DE 1999

Avui, per desgràcia és l'últim dia. Em sap greu deixar els nens, els monitors, ... però bé em quedarà el record i l'esperança que ho pugui tornà a repetir. Al matí preparam les maletes, netegem la casa, recollim les coses, ...

Dinem: amanida de pasta, carn rebossada, i de postres un "polo". Els nens han menjat com lleons, el dinar els ha encantat, i sincerament no m'estranya, estava BONÍSSIM, tot i que la nostra cuinera, l'Engràcia, estava preocupada per si sortiria bé o no. Avui estava tota sola, ja que la Montse ens havia deixat la nit abans.

Ja tornem cap a Cassà. A l'autobús es respira un ambient de caliu, que sap greu deixar. En Jordi toca la guitarra i els nens van cantant. Fa 10 minuts que hem pujat, i ja hi ha algun nen que dorm. ESTAN REBENTATS!!!

I realment no m'estranya ja que encara no puc entendre d'on treuen l'energia. Jo, personalment, no puc més. Hem arribat a Cassà. Tots els pares i mares estan esperant els seus fills.

Els nens baixen de cop i de dret cap als pares, germans, avis... Durant uns instants ningú no se'n recorda de les motxilles.

Nuri Pi

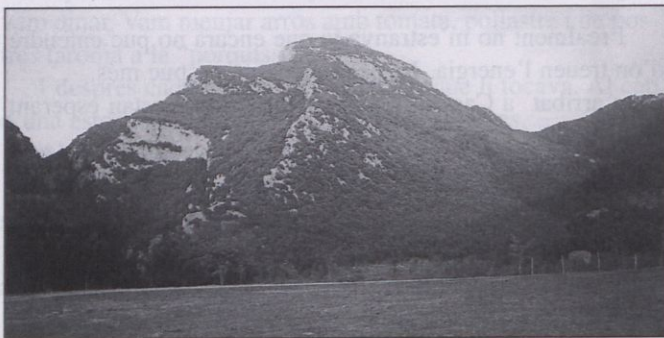
*Com veieu,
la casa de Puigpardines era una antiga parròquia.*

UN CLÀSSIC: EL BASSEGODA

En aquesta època de l'any les excursions per alta muntanya són complicades per la presència de neu. És per això que cal fer-les a zones d'altitud més baixes, zones que potser no són tan conegudes però que també tenen el seu encant. Una d'aquestes zones, prop de casa nostra, és l'alta Garrotxa. La proposta d'aquest número és una excursió que es fa en un dia al Puig de Bassegoda.

Cal sortir de bon matí, a les 7, i agafar el cotxe en direcció a Olot; abans d'arribar a Castellfollit de la Roca trobarem una desviació a la dreta en direcció a Montagut. Al mig del poble trobarem un indicador que marca Sadernes, l'agafarem i continuarem la marxa per una pista forestal que ens portarà a l'ermita i al càmping. Cal continuar la pista una estona fins que arribarem a un desviament a la dreta que porta a Sant Feliu de Riu. Deixarem el cotxe a la zona d'aparcament senyalitzada. Cal proveir-se d'aigua perquè no en trobarem en tot el recorregut.

El camí a peu continua per la pista que va de Sadernes en direcció a Sant Aniol d'Aguja. La pista forestal arriba fins a la "presa" on ja es converteix en un corriol al costat del riu de Sant Aniol. La vall que ens envolta s'ha fet més estreta, un engorjat deixa pas al riu que agafa unes formes que conviden al bany, i a nosaltres. Al cap d'una hora aproximadament i després d'una petita pujada trobem un trencant a la dreta que enllaça amb el GR11 (franja vermella i blanca horitzontals). L'agafem. Primerament ens dirigim a Coll Roig tot passant pel Serrat de Saiol (1h 10'), un camí que passa per entre un frondós bosc que ens impedirà veure el paisatge. Un cop a coll Roig podrem comprovar d'on vé el nom de l'indret: un terra rogenca i molt curiosa cobreix el

sòl, és un bon lloc per fer una parada i recuperar forces. Després continuarem la nostra ruta vers can Principi (casa enrunada) 1h 30', llavors cap al Corral de Principi on el GR s'eixamplera essent pista forestal. Continuarem per la pista fins a coll de Bassegoda, 2h. Aquí deixarem el GR11 i seguint unes fites verdes arribarem fins al pic de Bassegoda de 1370 m (10') des d'on gaudirem d'una vista magnífica de l'alta Garrotxa i de l'Alt Empordà.

El camí de tornada ens portarà a rodejar el cim; el descens el farem pel mateix lloc fins a Coll de Bassegoda. Aquí continuarem seguint la pista forestal fins a arribar a un desviament a la dreta (30') (cap a l'esquerra arribem al poble de Bassegoda). Continuarem fins a Coll de Riu que ens obre una magnífica vista de la Vall de Riu; el recorregut transcorre per una pista forestal en força bon estat. És un descens suau que ens portarà a Can Agustí, casa de pagès habitada on

DRECERA

podrem demanar aigua si cal i fer un petit descans. Un cop refets continuarem la pista, ja transitable amb vehicle a motor, que té un considerable desnivell fins on hem aparcat el cotxe (1h 30') passant per l'ermita de Sant Feliu de Riu i pel Clot de la Brossa.

Cartografia de la zona:

Editorial Alpina, mapa de la GARROTXA, Comanegra-Bassegoda-Bestracà-Malforat-Mare de Déu del Mont. Disponible al Local Social.

TEXT: Roser Malagrida
FOTO: Jordi Reverter

"Can Sacot" - Veïnat d'Esclat, núm. 1
Tels. 972 46 04 11 - 972 46 08 43
Fax 972 46 08 43
17244 Cassà de la Selva (Girona)

LA FARMACIOLA: UN ELEMENT DEL TOT NECESSARI

Si hi ha quelcom que cap muntanyenc desitja utilitzar, és la farmaciola.

Però la veritat és que, quan estem lluny de tota civilització, aïllats i allunyats de la seguretat que ens proporcionen els serveis sanitaris, durant les nostres passejades per la muntanya hem de ser el més autònoms possibles.

Farmaciola bàsica per a senderistes sense coneixement sanitari especial.

Material mínim per cures:

- Un potet petit d'antisèptic a base de iode.
- Unes gasses estèrils.
- Tirites.
- Bena elàstica.
- Tisoires.

Medicines bàsiques:

Afegirem algun analgèsic i antisèptic a base de paracetamol o àcid acetilsalicílic.

- Líquid per les picades.
- Crema de protecció solar.
- Pastilles per poder fer potable l'aigua.

També podem incloure-hi algun antiinflamatori, antibiòtic, antiàcid, pastilles de glucosa,

Com ho portarem?

Un recipient de plàstic hermètic podria ser adequat per portar-ho tot de manera ordenada i protegida posant-ho en algun lloc de la motxilla en què els canvis de temperatura l'afectin el menys possible.

TEXT: Nuri Pi

Progrés, 5 - Tel. 972 46 09 14
17244 CASSÀ DE LA SELVA (Girona)

Corredoria d'Assegurances
Gispert-Sala, s. l.

Pere Gispert i Sala
Corredor Titulat

C. Barraquetes, 9 - Tel. 972 46 04 43 - Fax 972 46 36 03
17244 CASSÀ DE LA SELVA (Girona)

coltec
TANCAMENTS I DECORACIÓ, S.L.

FINESTRES DE PVC i ALUMINI

SCHÜCO
INTERNATIONAL

SISTEMA
KÖMMERLING

Ctra. Caldes de Malavella, P.Q. 0,83
Tels. 972 46 03 55 - 972 46 14 41 - Fax 972 46 30 02
17244 CASSÀ DE LA SELVA (Girona)

MEMÒRIES DE LA DÈDADA DELS 70

Remenant i gratant per entre moltes de les relíquies de la Colla van aparèixer dos rebregats llibres de signatures que hi havia hagut al Puig d'Arques entre els anys 1972 i 1980. Algunes de les cites que contenien eren del tot rebel·ladores d'allò que s'estava gestant en aquella època: l'arribada de la Democràcia i la recuperació de l'Estatut d'Autonomia. Són cites molt definidores del moment que tampoc deixen de banda l'expansió del turisme que, amb la construcció de nombroses organitzacions, afectà negativament les Gavarres (Així doncs, la protecció del massís no és un tema nou, si no que compte amb una llarga tradició).

Alguns dels escrits contenen una gran dosi d'enginy i de gràcia. Solen ser d'habitants dels pobles propers al Puig d'Arques: de Cassà, de Calonge, de La Bisbal o de Santa Cristina. Però també n'hi ha de turistes barcelonins, madrilenys i, fins i tot, de francesos, anglesos i alemanys (escrits en els seus respectius idiomes).

Per totes aquestes raons n'hem volgut fer un recull dels més enginyosos i interessants. Potser alguna de les cites serà identificada com a pròpia per algun lector del Dreuera. I és que, llegint-los, no falta trobar-hi signatures de persones conegudes del poble. Fins i tot se'n troben d'algun personatge que hi va firmar en més de vint ocasions!

Les cites estan encapçalades per un petit titular que en defineix la seva essència. Alhora de transcriure-les s'han respectat els errors ortogràfics perquè també donen a entendre el que passava en aquella època.

Aquí les teniu!

TOT ÉS COLLONUT

"La pujada ha sigut fotuda però la vista és collonuda. Venim de Cassà i... hi hem de tornar".

Més ensota algú contesta:

"Llàstima d'aquest llenguatge impropï d'excursionistes".

11 de febrer de 1973.

COM ES DIU EL PIC DE DAVANT?

"Continuem cap aquest pic que queda davant del Puig d'Arques. El mapa posa que fa 1 metre més que el Puig. És veritat? Sabeu com es diu aquest pic? Si sabeu respondre poseu-ho a sota, si us plau. Gràcies en nom del S.E.F.C de La Bisbal".

20 de gener de 1974

Més ensota hi trobem la resposta:

"Som de la Colla Excursionista Cassanenca 17-II-74. En veritat aquest pic de davant del Puig d'Arques té un metre més. És el pic de la GABARRA".

DESDE LA CAPITAL DEL REINO

"Una pandilla de 8 de Madrid, capital de España, que estamos de vacaciones en Playa de Aro y haber subimos al Himalaya en avión de 2 plazas. Saludamos al C.E.C de Cassa".

15 de setembre de 1974

UN COLONITZADOR ANGLÈS EMULANT JULI CÈSAR

"I came

I saw

I conquered"

Un explorador inglés y familia (y el perro Rocky)

DEFENSEM LES GAVARRES

"Les Gavarres no han d'èsser devorades per les urbaintzacions. Les Gavarres són de tots; són un Parc Natural irrenunciabile. DEFENSEM-LES!"

Ribisistemes Adcom
Promoció de sistemes Grup

Empreses integrades:

Ribicontrol SL.	☎ 972.464.047
Ribinerf SL.	☎ 972.463.842
Mecavisió SL.	☎ 972.464.102
Mecasistems Dimac SL.	☎ 972.463.497
Ikuslan SL.	☎ 944.119.198

Sistemes informàtics i electrònica industrial. Automàtiques. Automatitzacions de fàbriques. Control de processos. Robòtica. Armaris de control. Equips de visió artificial. Mecànica especial per a visió artificial.

Ribisistemes Adcom SL. C/Barraquetes, 20 - 17244 Cassà de la Selva - (Girona).
☎ 972 464 047 Fax. 972 460.8 02 E-mail: admin@ribisistemes.com

UN DE REIVINDICATIU

"Davant de la creu del Puig d'Arques tota la família cridem ben fort:

**LLIBERTAT
AMNISTIA, I
ESTATUT D'AUTONOMIA**

i amb tots els companys que ens han precedit

VISCA CATALUNYA LLIURE!

3 d'agost de 1976

A LES BARRICADES

"Gabarres, parc natural irrenunciable. Catalans, ecologistes, a les barricades! El cel és blau, la natura i la muntanya és verde, l'aire és pur i les màquines amb toquen els cullons. Escopiu a les closques pelades dels cretins que fan urbanitzacions!!

VISCA EL BAIX EMPORDÀ

*"Baix Empordà lliure i sobirà!
Volem fronteres a Flaçà!
Ni espanyols ni francesos,
només baix empordanesos!
Tarradellas cabró, som una nació!
Suárez atiende, l'Empordà no se vende!*

Torre de vigilància que hi ha a dalt del Puig d'Arques

*Del centralisme de Girona,
de Barcelona o de Madrid,
no en podem dir que és cosa bona,
dons és el nostre enemic.
Que som espanyols o francesos
això poc que és pas veritat,
només som baix empordanesos
i és per això que hem lluitat!
És la lluita darrera!
espavilem-nos tots
i el Baix Empordà serà
ben lliure i sobirà
(Fragment de l'Empordacional)*

UN ABSTEMI

*"Salut Joaquim,
patró de les borraixeres,
inventor de la canya i el rom;
per la vostra gràcia divina,
feu que agafem una paperina
que ens envii tots al altre món.
Amb un cartell a l'esquena que digui:
pujada amunt, baixada avall,
a donar pel cul el trevall".
Apa!!*

GRÀCIES, GRÀCIES, GRÀCIES

*"Bon dia a tothom,
Gràcies, Senyor, perquè he pogut descansar aquesta nit
un xic més a prop de vós.
Gràcies perquè en la immensitat d'aquesta bella nit he
pogut sentir l'escalf dels meus companys.
Gràcies per aquest vent, el seu soroll, el batec de la senyera,
el primerenc cant dels ocells, la propera sortida de sol."*

QUIN ESFORÇ

*"Amb empentes i de genollons
batent totes les marques
com els que tenen més.....
hem coronat el Puig d'Arques".*

MAI ÉS TARD

*"He pujat a aquest cim per primera vegada als 90 anys.
Llegiu bé, 90 anys. Espero tornar-ho a fer d'altres vegades.
Visca Catalunya!"*

LES GAVARRES TOT HO CURA

*"Açí em puixat
aptes de aber dinat
i la vista es fabulosa
Visca la terra mes fermoça."*

PD. em pujat amb un mallat de epatitis i amb aquest aire sa curat.

TREBALL DE RECOPIACIÓ: Marc Salgas
FOTO: Eloi Madrià

RELOTGERIA

JOIERIA

Venda i reparació de tota mena
d'articles de rellotgeria i joieria.
Taller propi.

Especialistes des de l'any 1860

**Compri ara i pagui fins a
12 mesos
Sense interessos**

Carrer de les Barraquetes, 13 - Tel. 972 46 32 29
17244 CASSÀ DE LA SELVA

**Reservi els regals per
les properes festes**

ACTIVITATS DE L'ESTIU 99

COLÒNIES INFANTILS

Del 26 al 30 de juny. Edat: de 7 a 12 anys.

CAMPAMENTS INFANTILS A MAÇANET DE CABRENYS

Del 30 de juliol al 8 d'agost. Edat: de 8 a 12 anys.

ESTADA D'INICIACIÓ AL MUNTANYISME A L'ALBERG DE PLANOLES (RIPOLLÈS)

De l'1 al 7 d'agost. Edat: de 13 a 16 anys.

RUTA PEL PIRINEU CENTRAL: ZONA DE PANTICOSA

**Pic de Marcadou (2.675 metres), Gran Facha (3.005 metres),
Balaitous (3.065 metres), Infernos (3.082 metres).**

Del 10 al 15 d'agost. L'estada es farà en refugis.

Edat: a partir de 16 anys.

CAMPAMENT SOCIAL

Del 17 al 22 d'agost.

